

V noci ho však pronásledovaly stále stejné mrazivé vize. Ve snu běžel za soumraku po nekonečné úzké cestě. Čím déle a zběsileji utíkal, tím víc ztrácel svou lidskou podobu. Jeho vzpřímené tělo se měnilo, až se nakonec jako vlk mihnul mezi stíny lesa. Tyto sny před Abby úzkostlivě tajil. Věděl, že její strach je už tak na hraně snesitelnosti.

V té době začal tajně prohledávat pokoj své nejstarší dcery Anny, která pracovala jako zdravotní sestra v londýnské nemocnici St. Bartholomew's. Mezi jejími učebnicemi ošetřovatelství horečně pátral po diagnóze, jež by odpovídala jeho potížím.

Bill později vzpomínal: „Do jejího pokoje jsem chodil jen tehdy, když byl dům prázdný. Nechtěl jsem nikoho znepokojovat. Více než rok jsme žili v klidu, tak proč znovu otevírat staré rány? Jenže ta zvědavost mě šířala. Trávil jsem nad těmi knihami celé hodiny a postupně jsem si osvojil i složitou lékařskou terminologii. Ať jsem však hledal sebevíc, nic jsem nenašel.

Pak jsem jednoho dne narazil na výraz ‚lykantropie‘. Zpočátku mi nic neříkal, ale čím déle jsem četl, tím víc mi hořely tváře. Učebnice popisovala lykantropii jako ‚duševní stav, kdy pacient věří, že se mění ve vlkodlaka‘. Cítil jsem se poníženy. Výraz ‚duševní stav‘ pro mě tehdy znamenal jediné. Že jsem prostě šílený.

Vydal jsem se proto do knihovny a hledal případy, kdy se člověk skutečně stal šelmou, a to nejen ve své fantazii. Tehdy jsem poprvé četl o Jeanu-Paulu Grenierovi, který v roce 1798 unášel kojence a doslova je požíral. Ten mladík se skutečně považoval za vlka a podle toho jednal.

Když jsem ty řádky četl, zvedal se mi žaludek. Grenier byl nepochybně šílený, ale děsilo mě, kam ho to šílenství dovedlo. Ne-

byla to jen představa. On ty děti trhal vlastními zuby. Zachvátila mě panika. Co když se i můj problém vyvine tímto směrem? Co když příště, pokud nějaké příště vůbec přijde, nebudu jen útočit, ale začnu své oběti přímo drásat?

Snažil jsem se přesvědčit sám sebe, že je to nemožné, že v sobě nenesu žádnou vědomou touhu po takové brutalitě. Tyto obavy se však staly mou noční můrou. Někdy jsem kráčet temnou ulicí, slyšel kroky přicházející ženy a v mysli se mi přehrával děsivý obraz. Jak na ni útočím a trhám její maso.

Nikomlu jsem se s těmito děsy nesvěřil. Občas jsem při pohledu na zdi psychiatrické léčebny v Runwellu pocítil záblesk úlevy. Tam by mé chování neustále sledovali. Nedokázal jsem však sebrat odvalu a vstoupit dovnitř. Teprve nedávno jsem totiž začal znovu získávat respekt svých přátel a cítil jsem se jako normální člověk.

Navzdory nočním můrám jsem se začal uvolňovat. Občas jsem zašel s kolegy na pivo a měl pocit, že situaci zvládám. Uplynuly dva roky a Abby už o mých záchvatech téměř nemluvila. Jednou v noci mě v posteli políbila a zašeptala, že máme štěstí a všechno už je za námi.

‚Byla to jen fáze, kterou jsem si prošel,‘ uklidňoval jsem ji. Dlouho jsme leželi ve tmě, šťastní jako novomanželé, než Abby usnula v mém náručí.

Jenže téže noci mě vlčí vize pronásledovala znovu. Běžel jsem k rudému měsíci a měnil se v šelmu. Probudil jsem se v ledovém potu, zuby mi cvakaly o sebe. V koupelně jsem potmě hledal aspirin, ale třes nepolevil ani s ním. Probděl jsem zbytek noci až do svítání, vyčerpaný a paralyzovaný strachem. Věděl jsem jediné – brzy se stane něco hrozného.“